

kisvárdai lapok

34. évfolyam 1. szám - 2022. június 25. szombat

Anton Pavlovics Csehov: HÁROM NŐVÉR
Szabadkai Népszínház Magyar Társulat
Irina: Dedovity-Tomity Dina

**Magyar
színházak
34. kisvárdai
fesztiválja**
2022. június 24 - július 2.

„Cári-Baczó Tibor zeneszerző megzenésíti a mágikus szót, az ábrándos hanglejtéstől egészen a demonstratív, már-már üvöltő verzióig. Tehetős társadalmi réteg tagjai sóvárognak a nem is olyan rémisztő messzeségbe. Bármikor megtehetnék, hogy felülnek a vonatra, és minden további nélkül elutaznak oda. Lehet, hogy már annyira eltunyultan cselekvésképtelenné váltak, hogy ennyire sem képesek? Ez is benne van a pakliban. Az előadás is azt mutatja, hogy főnek egymás levében, de valójában nincsenek együtt, inkább szólóznak, monológokat, vagy monológfoszlányokat mondanak a levegőbe, mint párbeszédet folytatnak. Gyakran kerülnek a szemkontaktust. A szó szoros és átvitt értelmében elbeszélnek egymás mellett, jól szervezett színpadi össz munkával. Csehov alakjai nem, de a színészek nagyon is egymásra hangoltak. Sokan vannak egyszerre a színen, a deszkákon itt is, ott is, amott is történik valami, gondosan megtervezett színpadi koreográfia szerint.”

Bóta Gábor

„Van egy színház, végtelen és
mibennünk lakik,
Világtalan angyalaink játszo-
gatnak itt,
Nyugtalanok, szerepük egy
megfojtott ima.
És a dráma mindig mindig csak
tragédia.”

(József Attila)

Tisztelt Színházlátogatók!

A költő fenti soraival szeretettel invitálom idén is Önöket a Magyar Színházak XXXIV. Kisvárdai Fesztiváljára. 1989 óta minden évben megrendezzük ezt a páratlan találkozót. Minden szempontból hatalmas utat járt be ez a rendezvény, mire igazi, egyedülálló európai fesztiválműhellyé formálódott. A kezdeti években magán a találkozás lehetőségén volt a hangsúly, hiszen az egyes országokban működő színházak egy-

általán nem ismerték egymás munkáját, s ezzel együtt az általuk létrehozott művészi értéket sem. A harmadévszázadnyi kitartó összmunka eredményeképpen azonban mára már bátran kijelenthető, hogy ez a kisvárdai találkozó egyszerre formálódott magas színvonalú fesztivállá, közösségi térré, nemzeti összetartozásunk jelképévé. Rendezvényünk legfőbb célkitűzése éppen az, hogy lehetőséget nyújtson mindegyik határon túli magyar színháznak az aktuális évad legjobb előadásainak bemutatására, keresztmetszetet adjon a határon túli magyar színjátszás aktuális állapotáról és bemutassa az egyetemes magyar színházművészeti értékeket annak érdekében, hogy mindezek eredményeképpen határokon is átívelő, termékeny együttműködés szülessen színházak és alkotók között – ezáltal gazdagítva a közönséget.

A produkciókat értékelő zsűri színházi életünk kiválóságaiból rekrutálódik, a fellépő társulatok alkotásaiban pedig egyszerre jelennek meg a magyar és a környező nemzetek kultúrájának, színházművészetének jellegzetes vonásai. Bár létezik több olyan fesztivál is, amely valamely kiemelt szempont szerint átfogó képet igyekszik adni a magyar nyelvű színházak éves munkájáról, egyik sem mérhető a kisvárdaihoz, amely az azon részt vevő, határon kívüli magyar nyelvű színházak teljes spektrumát szemlézi.

Az ígéretes programkínálatot és a produkciók megszokottan magas színvonalát ismerve Agatha Christie szavai jutnak eszembe, amelyekkel minőségi szórakozást és tartalmas időtöltést kívánok Önöknek: „A színház gyakran tűnik valóságosabbnak, mint maga az élet...”.

Leleszi Tibor

KÖZTIFESZT

Balogh Tibor
művészeti tanácsadó

*„Nem kiabáltam a természetet,
Csak érzém, mit szivembe ülte-
tet; S midőn szerelmet a leány-
nak esdék: Nem oly szagú volt
mint a nyomdafesték.”*

Ekként szabadna szeretni bort, nőt és hazát. A hivatásos olvasóvá, szerkesztővé lett Arany János intelemözőne, a *Vojtina ars poétikája*, programválogató hivatásos nézőként gyakran fülembe cseng. Figyelmetlen bakfis-e a reménybeli naiva, ha előbb visít fel a jelenetben, mint a pofont kapja? Vagy abszurd? Utóbbi hangnem lényegi eleme, hogy a reakció előzze meg az érzékelést. A *„Nem a való hát: annak égi mássa / Lesz, amitől függ az ének varázsa”* kezdetű strófa szinte bármire feljogosít: érzékelés – észlelés – reakció: az idegrendszerünk természetes válasza a bennünket érő ingerekre, tetszőleges sorrenden bekövetkezhet korunk színpadán. Az érzékek laboratóriuma a színház általában is, de a világjárvány okozta karantén-helyzetben, amikor esélytelen volt a nézőkkel való találkozás, jelesül

kidomborodott a próbák képességfenntartó műhelyjellege, azon belül pedig a rettegésoszlató játékoság. Miért is ne? Az utcáról kitiltott, a lakásukba öszszeszárt családtagok ezt tették szintűgy: drámáztak: beszélgettek, veszekedtek, majd elővetették a humorukat, hogy elkerüljék a tragédiát.

Hirtelen jött a kapunyitás. A laboratóriumokból néhol túlérlett, máskor félkész alkotások kerültek a közönség elé, ezért magam sem egyhamar gyűjtöttem össze a fesztiválműsorba illő előadás-kincseket. Talán nem utazgattam be az egyenlítőhossznyi távolságot hiába. Remélem, sikerül a mostani határainkon túl alkotók változatos értékvilágát megmutatnom, ami közben érzékelhetővé teszem a korhangu-
latot is: KÖZTIFESZT a mostani: a bensőnk világjárvány és világháború közti pompája. Külön örömem, hogy a jubileumalkalmi darabok sem udvariasságiak; keményen ostromolni fogják a zsűri figyelmét.

Tamási Áron születése 125. évfordulója jó alkalom arra, hogy a színjátékai formanyelvét újratanuljuk. A Hangjegy Színház fiatal csapata és a Békéscsabai Jókai Színház társulata az Énekes madár előadásával megmutatta, egyik esetben kortársi, a másikban archaikus technikával, mennyire lehet az idő kútjából felszínre hozni a darab lényegét, az igaz szerelem és a becsület varázserejét. Ezzel az élménnyel tesz gazdagabbá minket a Soproni Petőfi Színház és a Zentai Magyar Kamaraszínház koprodukciójában, Szarka Gyula zenéjével, az Ördögölő Józsiás előadása is.

Zenta nem csak az Ördögölő Józsiás, A fogadós nő és a Novecento meghívása okán Díszvendég: a figyelemémbresztő, megismertető gesztus annak a városnak is szól, amely a Délvidék színházi hírességei sokaságának a tényleges vagy a szellemi szülőhelye.

Közel két évtizede vagyok a kisvárdai fesztivál visszatérő látogatója, hetedik éve a versenyprogramok gazdája. E tisztembe birkatürellemmel érkeztem. Megértéssel fordultam az elődeim iránti szolidaritásból távolmaradó társulatokhoz, nem kérleltem és nem zaklattam senkit azért, hogy adja meg jelenlétével a tiszteletet a saját magyarságának. Megvallom, csak türelemben vagyok birka. Egyebekben tettem azért, hogy megtörjön a bojkott hangulat, hogy kifogyjanak fitymáló szavaikból a szakhatóságok némely véleményformálói, s megnyíljanak az előrelépéshez fontos pénzcsapok. Ma itt tartjuk az országban egyetlen reprezentatív versenyfesztivált.

Nem az öreg önmagam örömeire dolgozom. Hívom a fiatalokat. Most éppen Eszenyi Enikő Csengeri Alkotó Központjának színjátszói tréningeznek a zsinagógában, Balázs Zoltán gimnazistáknak tart workshopot, s bemutatkozik vizsgarendezésével egy marosvásárhelyi színészosztály. Egyszer majdcsak kiszorúlok!

Balogh Tibor

Tovaröppenő kék madár

A Moszkvába való elvágódás a megszokottnál is erőteljesebb a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának *Három nővér* előadásában. A szereplők akár velünk szemben állva, mint hitvallásukat, mint vágyaik tárgyát, a képünkbe éneklik, hogy Moszkva!, Moszkva!...” Cári-Baczó Tibor zeneszerző megzenésíti a mágikus szót, az ábrándos hanglejtéstől egészen a demonstratív, már-már üvöltő verzióig. Tehetős társadalmi réteg tagjai sóvárognak a nem is olyan rémisztő messzeségbe. Bármikor megtehetnék, hogy felülnek a vonatra, és minden további nélkül elutaznak oda. Lehet, hogy már annyira el-tunyultan cselekvésképtelenné váltak, hogy ennyire sem képesek? Ez is benne van a pakliban. Az előadás is azt mutatja, hogy főnek egymás levében, de valójában nincsenek együtt, inkább szólóznak, monológokat, vagy monológfoszlányokat mondanak a levegőbe, mint párbeszédet folytatnak. Gyakran kerülnek a szemkontaktust. A szó szoros és átvitt értelmében elbeszélnek egymás mellett, jól szervezett színpadi össz munkával. Csehov alakjai nem, de a színészek nagyon is egymásra hangoltak. Sokan vannak egyszerre a színen, a deszkákon itt is, ott is, amott is történik valami, gondosan megtervezett színpadi koreográfia szerint.

Moszkva nem feltétlenül a valós várost jelenti, inkább a vágy titokzatos tárgya, a boldogság örökösen kergetett, de állandóan tovaröppenő kék madara, az elrontott életek utolsó mentsvára. Legalábbis a képzeletükben. Próbálnak bízni benne, hogy az lehet számukra a Nirvána, de tán azért sem mernek nekiindulni, mert félnek tőle, ha ez az illúzió is kipukkad, onnan már végképp nincs tovább út.

Sós Beáta olyan sivár, lehangolóan szürke, várfalszerű díszletet tervezett, hogy az akár börtönnek is beillik. Lehet, hogy innen eleve nem nagyon van menekvés. Saját személyiségük, csalódottságuk, magányuk börtönébe zártak ezek az emberek. Béres Márta dermesztően lefelé fittyedt szájjal játssza végig Mását, külsőleg is megmutatva, hogy állandósult tulajdonságává vált a lemondás, az az érzés, hogy neki már nemigen jöhet össze, amit akar. Kalmár Zsuzsa Olgaként, Dedovity-Tomity Dina Irinaként is képesek lidérces búskomorságot árasztani magukból. Valamennyi szereplő hátlóban vergődő halhoz hasonlós, akkor is, ha magabiztosnak akar látszani, mint Mezei Zoltán Versinyin alezredese. A látszat és a valóság kontrasztjából halmozódnak az abszurdba hajló mulatságos helyzetek.

Sebestyén Aba rendező komolyan veszi, hogy Csehov, ha sokan nyúlós unalmassággal el is „drámázzák” a darabjait, lényegében komédiákat is. Csernik Árpád Csebutikin katonavosként félmeztelenre vetkőzve, széles gesztusokkal, harsány hangossággal egy kis műtavacs-kába vetve magát, és abban látszólag fuldokolva, hathatós bohóctréfát mutat be. Pálfi Ervin el-elmélázó Andrejként beletörődik, hogy a Magyar Zsófia által alakított Natasa szinte pórázon vezesse, ahogy lassacskán a többieket is. Sok előadásban cikizik rikítóan ízléstelen, zöld színű viseletét. Hatházi Rebeka jelmeztervező zöld viseletekkel, ha nem is bántón rikítóakkal, árasztja el a színpadot, mintha terjedne az a tyúkagyú, ridegen célszerűsége törekvő, másokat leuraló önimádat, ami Natasa sajátja.

Cári zenéje kiemelt fontosságú, a szereplők, akár zongorázva, hangszerrel ragadva, olykor dalra fakadnak. Ezzel oldják a feszültséget, vagy segélykérően kiüvöltik magukból a bánatukat. De nem könnyebbülnek meg, a vágyképük, Moszkva, soha nem kerül hozzájuk közelebb, sőt mintha mindinkább távolodna.

A négy testvér egymás melletti létezése

Sebestyén Aba színészként kezdte pályáját, de már diákként érdekelte a rendezés. A pályára kerülése után alig nyolc évvel már szemből nézte a színpadot. Szerinte a rendezéshez szorosan kapcsolódik a pedagógiai munka, így amikor 2002-ben meghívták a Marosvásárhelyi Egyetemre tanítani, igent mondott. Eleinte a színészekkel foglalkozott, de ma már a rendező szakot vezeti. A Három nővér előadását 2021-ben mutatták be a Szabadkai Népszínházban, ezzel nyitották meg a brassói V. Magyar Színházi Fesztivált, és ezt láthatták most Kisvárdán a nézők.

Hogyan került kapcsolatba a szabadkai társulattal, és milyen volt velük dolgozni? Egy ilyen összetett, zeneileg is kidolgozott előadáshoz milyen alkotótársakra van szükség?

A szabadkai társulattal való együttműködést Gyarmati Kátának köszönhetem, ő hívott fel még 2014 körül, hogy van lehetőségem megrendezni a Bolondok táncát, ami engem egyébként is foglalkoztatott. Közben nagyon jó szakmai és baráti kapcsolat alakult ki a társulattal. A Lila akác után felajánlották, hogy rendezek ott valamit, amit én választhatok ki, és a Három nővér mellett döntöttem. A Yorick Stúdióban főleg kortárs darabokkal foglalkoztunk, én viszont vágytam arra, hogy megrendezzek egy igazi klasszikust, például egy Csehov drámát. Nagyon érdekelt a négy testvér viszonya, az idő jelenléte, a társas magány, hogy hogyan tudnak így elmenni egymás mellett a szereplők. Sós Beáta látványtervezővel, és Hatházi Rebeka jelmeztervezővel olyan teret akartunk létre-

hozni, ami fontos eleme az előadásnak, több szimbolikus darabból áll össze, és kortalan. Például színpadon különböző helyeken jelent meg a homok - az idő múlása, az enyészet jeleként. A látványvilághoz társul a zenei hangzás, amely megteremti az előadás atmoszféráját. Szerencsére a társulat tagjai nagyon muzikálisak, többen játszanak hangszeren, így nem volt nehéz dolgunk Cári Tiborral, akivel már több előadáson dolgoztunk együtt. Nagyon szerettem az élő zenét, az egyik szereplőnek, Andrejnek pedig adott volt, hogy játszania kell valamin, így a zongora már nem csak díszletként funkcionált. Emellé jött a többi hangszer, valamint az ének.

A színlapon még más színész is volt feltüntetve Mása neve mellett. Hogyan tudták megoldani a beugrást, ez volt az első alkalom?

Béres Mártának ez volt a második előadása. Nagyon kevés ideje volt felkészülni, és sajnos, én sem tudtam ott lenni a beugrópróbákon. Hála Brestyánszki Rozinak, a dramaturgnak és az igazgatónőnek, meg tudott születni ez a beugrás nélkülem is. Tudtam, hogy Márta egy hihetetlenül erős, érzékeny és tapasztalt színész, átszűrte magán Mását, és profin megoldotta a feladatot.

Milyen fókuszpontok alapján készítették el az előadást?

A négy testvér történetével foglalkoztam a legtöbbet, mert szerintem ez a darab nem csak a három nővéréről szól. Persze részleteiben mindenki nagyon fontos, hiszen egy ember úgy tud kiemelkedni a többiek közül, ha körülötte mindenki rendben van, tudja a dolgát. A legkisebb

Sebestyén Aba

szereplővel is sokat szoktam dolgozni a részleteken, mert így lesz egész az egész. Az idő múlására és a társas magány bemutatására fektettem még több hangsúlyt, valamint arra az életre, ami körülveszi ezeket a beforduló embereket. Nem akartam sivár előadást, hiszen ezek a szereplők majd felrobannak a szexuális vágytól, ezért dolgoztuk ki jobban a hangos karnevál-jelenetet a maszkokkal. A csend csak akkor lesz átütő, ha előtte nagy volt a hangzavar. Márpedig ebben az előadásban szükség van a valódi csendre, és a végén a virágokra, hogy véget vessenek az enyészetnek.

Bogdán Noémi

Szenvedésben fedi fel magát a boldogság

„As we become more intimate
with pain, the less we suffer”

„Minél nagyobb közelségbe ke-
rülünk a fájdalommal, annál ke-
vesebbet szenvedünk”
(Robert Masters)

Vajon ez igaz? Erre a lányra igaz? Jó ilyen közel lenni a mérhetetlen szenvedéshez? Valóban, Jézus is elmerült benne, keresztre feszítették, ahogy a darabban is elhangzik, de őt talán megemelte belülről a tudat, hogy nem értelem nélküli a tette, sőt, legnagyobb célként viselt mindent, nyert meg életeket. Egy prostituált cigánylánynak akkor mi marad?

Érdekes lehet a fájdalommal, szenvedéssel kapcsolatban a kérdés, vajon hogyan lehet vele barátságot kötni, mintsem egy életen át futni előle és rettegni, mikor ér utol. A Frivalszky- Surányi *Az ember lánya* című dokumentumfilmben is (amely a szövegkönyv alapját adta) arra kaptam fel a fejem, miért nem mondja soha a lány, milyen nehéz és elviselhetetlen terheket kellett túlélnie. Mintha ő képes lenne megbarátkozni a fájdalommal, nem csúfítja a valóságot, nem sajnálatja magát.

Minden borzalmat, ami megeseett vele, úgy mond el, mint egy történetet. Az ütések puff-nak nevezi, mintha csak egy rajzfilmben lennénk, a legmegalázóbb borzalmakat pedig egyszerű szavakkal, szinte tárgyilagosan meséli. Mintha teljesen elfogadta volna, hogy neki ez járt. „Hiszen annak a stricinek se könnyű.... az nem is tudja, mi az élet, az nem élt még igazán” mondja ezt azután, hogy az megverte, és kirakta őt az utcára.

Az előadás a boldogság eltaszításának ütőerén tartotta a kezét. Értem ezt a felkavaró téma, az addikciók és a feszültség bemutatása miatt is. Sokszor elhangzott, hogy nem jár mindenkinek a boldogság, hogy a segítségből csak baj lesz. A szenvedés az, ami jár. A szenvedés az én istentiszteletem. Elképesztően profi, fiatal színészi alakítások voltak láthatóak, különösen mikor az utcalányok nyelvén beszéltek vagy egymás mellett táncoltak, hívogattak vagy kérdeztek a nézőktől (Szép vagyok?), imitálták egy személyben a másokkal való párbeszédeiket. Ezek mind hiteles pillanatok voltak.

A történet attól üt még nagyobb, hogy valódi. Roni tényleg így fogant és született, a TBC fertőzés, a verések, a kínzás mind megtörtént valahol, valakivel. A darab sokféle eszközzel, snittszerűen haladt az életút ábrázolásban, rajzzal és filmvetítéssel (így pl. érzelmek kinagyítása vált lehetségessé, közeli premierplánokban) egy gyönyörű énekkel (Hello, hello I'm fine Goodbye, hello), színpadi eszközökkel (hó az erdőben, pénzeső a testvásáron), intertextussal (Godot-ra várva) és folyamatos forgással adott impulzív él-

ményt. Abszolút sajátossága a nézőként való ide-oda fordulás, ami lehetőséget adott egy sokszínű, összesűrített elbeszélőmódnak.

Szent Iván éjjelén merültünk el a fiatalság legmélyebb, legmocskosabb bugyrában. Ezekből az élethelyzetekből nézve Csehov Három nővérében Irina szerelemhiánya vagy Mása fellobbanása, Andrej kiegészése eltörpülő problémák. Olyanok, amik mellett könnyen boldog lehetne az ember.

Mégsem az. Akkor sem, ha legalább tető van a feje felett, de a legnagyobb rossz elviselése közben sem. Valóban el nem múló kísértet az ember számára, soha nem enged a torkán a szorítás, hogy mindig a boldogtalanság húzza a pillanatnyi boldogságot és nem fordítva.

A Godot beemelésével mintha a történeten keresztül az előadás még erősebben kiemelné, hogy a megváltottsághoz, boldogsághoz vezető út csak a szenvedésben fedi fel magát, addig érthetetlen messzeségben marad.

„{...} until our pain is but grace,
however fierce”.

...míg a fájdalomunk áldássá válik,
ha nagyon heves is.

Pálfi Zsófia

„Csapatot tudtunk alkotni”

A test történetei – Prostituáltak, Visky András darabjával mutatkozott be a Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiváljának hallgatói programjában a CSAK! - Csengeri Alkotó Központ. Lapunk az egyik rendezőtanárt, Szilágyi Csenge színművészt kérdezte a közös munkáról.

Idén már harmadik alkalommal rendezzük meg a CSAK! Fesztivált és Workshopot, ez a darab, amit most láthatott a közönség, egy évvel ezelőtt készült, nagyon rövid idő alatt. A csapat zömmel hattáron túli, már végzett fiatal színészekből, vagy még egyetemre járó színészhallgatókból áll, főként Kolozsvárról, de vannak itt, akik Budapesten, Kaposváron járnak egyetemre, tehát vegyes a társaság. Néhányan idén már harmadik alkalommal jelentkeztek a workshopra. Ennek az alapötlete Eszenyi Enikőtől indult, aki a Sirály témájából szervezett hasonló kurzust, ez minden évben volt Csengerben.

A Visky-darabra hogyan esett a választás?

Visky András tavaly eljött a kurzusra, így kezdtünk el az ő darabjaival foglalkozni, és megtaláltuk ezt a szöveget, ami adta magát, hiszen több lányszereplőnk volt. Valójában ősbemutatót csináltunk belőle, hiszen ezt még nem vitte színre senki Magyarországon, azóta – ha jól tudom – már Debrecenben is foglalkoznak vele. Ebbe a női szövegbe emeltük be Eszenyi Enikővel és Bodó A. Ottóval közösen a Godot-ra várva szövegeit, mert úgy éreztük, hogy érdekes lehet összehasonlítani a férfigondolkodást a nőivel. Meg-

mutatni, hogyan boldogtalan egy férfi, hogyan sodródik a nihil szélére, miközben bepillantunk ebbe az elképesztő női sorsba, ami a darabban valós történetek alapján íródott meg. Mi is meglepődtünk azon, hogy ennyire erős lett ez az anyag a végére. A darabot kiegészítik még vetítések is, amelyeket egy filmes kurzuson készített a hallgatókkal Zilahy Tamás.

Mi volt az, ami ebben a szövegben leginkább izgalmas volt a munka során?

Az, hogy igazából rádöbbsent, mennyire nem tehet valaki arról, milyen körülmények közé születik, milyen élethelyzetbe sodródik bele. Ezt próbáltuk feldolgozni és átadni is, hogy sokszor nem igazán döntés kérdése, mit tehet meg az ember és mit nem az életében. Meg kellett értenünk, mennyi apró részlet befolyásolja az életünket a gyerekkortól kezdődően, mint egy ilyen lánynak, aki végül az utcán találja magát, sőt ott sincs helye már. Ennek a szövegnek az a tételmondata, hogy nem szabad szeretni, mert az ember mindig belebukik. Szerintem ez nagyon megrázó mondat, ha valaki eljut idáig. Hiszen az egész emberiségre igaz, hogy egyáltalán nem tudunk szeretet nélkül élni.

Mennyire volt nehéz a test kitettségével dolgozni?

Nem könnyű ezzel dolgozni, bár itt, a téma ellenére, nincs meztelenség az előadásban. Igyekeztünk a lelki oldalát megmutatni mindennek, például olyan dolgoknak is, milyen levenni egy ruhadarabot egy összevert testről. A színésznek éreznie kell

Szilágyi Csenge

ezeket a mozdulatokat minden porcikájában, de nagyon fontos, hogy ne csak a testről szóljon.

Hogyan vették a nézők, mit lehetett érezni ebből?

Biztosan nehéz volt összekötniük ezeket a párhuzamos szövegeket, de úgy gondolom, ha sikerült, akkor át tudtunk adni valami lényegeset.

Személy szerint mit adott önnek ez az alkotóközösség, a közös munka?

Főleg azt, hogy ennyi fajta ember, ennyi helyről érkezve, mégis csapatot tudott alkotni. Nagyon érdekes volt látni, hogy egy év távlatából nézve, mennyit érlelődött a fiatalokban ez a darab, mennyire elmélyült az egy évvel korábbi munkánk. Nagyon jó érzés volt, hogy ismét össze tudtunk állni erre az előadásra, észrevenni, hogy ezek a fiatal színészek mennyit fejlődtek, és ki tudja, hova jutnak még el. Nekem ez nagy kincs, hogy így találkoztunk.

Mai program

11:00 – Szakmai Klub
(beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Gulyás Gábor

Felkért hozzászólók:

Három nővér: Kovács Dezső,
Gilbert Edit

A test történetei: Gyürky Katalin

Helye: KVMK Pódiumterem

13:00 – Villám-workshop

kritikus mesterkurzus

Vezeti: Kovács Dezső, Szabó Réka, Gyürky Katalin.

Helye: KVMK Pódiumterem

15.00 – Rainer Máté Barcsay-díjas festőművész kiállításának megnyitója

Helye: Coffee Tea Area

17.30 – Ünnepeyes megnyitó
Ken Kesey – Dale Wasserman:
SZÁLL A KAKUKK FÉSZKÉRE

Székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház (versenyelőadás, 3h egy szünettel)

Helye: Művelődési Központ

21.30 – Goldoni: A FOGADÓSNŐ

Zentai Magyar Kamaraszínház (versenyelőadás, 1h 40' egyben)

Helye: Zsinagóga

20.00 – Dész – Geszti – Greccsó – Molnár: A PÁL UTCAI FIÚK

Pannon Várszínház

Időtartam: 3h szünettel

Helye: Refi Színpad

A fesztivál díszvendége:
a Zentai Magyar Kamaraszínház - Fotó- és dokumentumkiállítás

Győrei Zsolt - Schlachtovszky Csaba: Hamleár, a dán királyfiból lett brit király, a Bartók Kamaraszínház és a Gyulai Várszínház közös produkciója

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
34. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit

Munkatárs:
Both Gréta

Fotók:
Tugya Vilmos
Máté Viktor Gábor

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.sinzhaz.hu

A Magyar Színházak XXXIII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

KISVÁRDAI VÁROSI
KÖZMŰVELŐDÉSI
KÖZPONT

Friss FM, Kisvárdai